

ת"פ 2510/09/17 - מדינת ישראל נגד ביינה יאלאו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 2510-09-17 מדינת ישראל נ' יאלאו
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ג'סיקה קובורסי

המאשימה

נגד

ביינה יאלאו

ע"י ב"כ עו"ד משה סרוגוביץ

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי והשתלשלות ההליכים המשפטיים:

1. הנאשם הואשם לפני, בכתב האישום, בביצוע העבירות של התפרצות למקום תפילה בכוונה לבצע גניבה, לפי הוראות סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); גניבה, לפי הוראות סעיף 384 לחוק העונשין; והיזק לרכוש במזיד, לפי הוראות סעיף 452 לחוק העונשין.
2. על פי הנטען בעובדות כתב האישום, ביום 17.07.17 בין השעה 23:30 לבין השעה 06:30 ביום שלמחרת (דהיינו 18.07.17), התפרץ הנאשם לבית הכנסת שברחוב מנחם בגין 102 בתל אביב (להלן - בית הכנסת). הנאשם פתח חלון של בית הכנסת שהיה נעול, עלה לקומה השנייה, שבר את קיר חדר הרב ונכנס לתוכו. אז נטל הנאשם, מתוך חדרו של הרב, 200 ₪ במזומן, 700 ₪ במטבעות של שקל אחד וכן את שקית התפילין של הרב.
3. בדיונים המקדמיים לא הגיעו הצדדים לכלל הסכמות ותשובת הנאשם לאישום נשמעה מפי באת-כוחו דאז. בתשובה נטען כי הנאשם לא התפרץ לבית הכנסת וממילא לא גנב ממנו דבר. עוד נטען כי הנאשם לא היה במקום, הגם שלא נטענה טענת אליבי ספציפית (ר' בפרוטוקול, עמ' 4).
4. להבהרת הרקע לאירוע מושא כתב האישום ולגדר המחלוקת בין הצדדים לגביו כיום, ראוי לציין כבר עתה את שלושת אלה:

ראשית, כעולה מחקירת מז"פ, שנערכה בבית הכנסת ביום 18.07.17, בבית הכנסת נמצאו לאחר האירוע חלון פתוח (בקומת הקרקע) וכן חור שנפרץ בקיר חדרו של הרב (בקומה השנייה), בסמוך למיקום מנעול הדלת לחדר. בשני המקומות נמצאו טביעות אצבע (ט"א) של הנאשם - בצד החיצוני של החלון הפתוח בקומה הראשונה, ובצד החיצוני של קיר חדרו של הרב, בקומה השנייה, בסמוך למקום

שבו נפרץ החור בקיר האמור (ר' בפסקה 28 שלהלן ואילך).

שנית, הנאשם - שהיה ועודנו דר רחוב - נהג לישון באותה התקופה במבנה נטוש, המצוי מול בית הכנסת (להלן - המבנה הנטוש), שם גם נעצר הנאשם ביום 18.07.17, בשעות הצהריים. לכן, על אף שכאמור בתשובה לאישום נטען כי הנאשם לא היה במקום, כיום גם לפי גרסת ההגנה אין מחלוקת כי הנאשם שהה במועד הרלוואנטי בסמיכות מקום לזירת העבירה, דהיינו במבנה הנטוש.

שלישית, בהודעה שנגבתה מרב בית הכנסת, כמו גם בעדותו בבית המשפט, הובהר כי בסופו של דבר באירוע לא נגנבו תפילין; ועל רקע זה חזרה בה המאשימה מהאישום הנ"ל בגניבת התפילין (ר' בסיכומי ב"כ המאשימה, בסעיף 6(ג)).

5. התיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי. במועד הראשון שנקבע לשמיעת הראיות לא התייצב הנאשם. הסניגור מסר כי לא הצליח ליצור קשר עם הנאשם, שהוא כאמור דר רחוב, גם לא באמצעות אמו, וביקש את דחיית הדיון. המאשימה, מצידה, עתרה להוצאת צו הבאה. נעתרתי לבקשות אלה, אך נוכח סמיכות מועדי הדיונים צו ההבאה לא בוצע. בדיון הנוסף שנקבע שוב לא התייצב הנאשם, אך הפעם הוריתי כי שמיעת הראיות תחל, שכן הנאשם הוזנה בחובת התייצבותו וזמנם של העדים אינו הפקר.

6. יש לציין כי הנאשם לא הופיע בשני המועדים שבהם נשמעו עדי התביעה, כך שפרשת התביעה נשמעה כולה בהיעדרו. לאחר מכן הנאשם לא אותר וצו הבאה נוסף שהוצא נגדו לא בוצע. בנסיבות אלה, לאחר שנוכחתי כי לא ניתן להביא את הנאשם להמשך משפטו, הוריתי על התליית ההליכים תוך הוצאת צו מעצר (בפרוטוקול, עמ' 50 שורה 17 ואילך). לאחר שהנאשם נעצר הוריתי על חידוש ההליכים, אך שוב הדברים חזרו על עצמם שכן הנאשם לא התייצב למועד שנקבע לשמיעת פרשת ההגנה ושוב נאלצתי להורות על התליית ההליכים תוך הוצאת צו מעצר נוסף (בפרוטוקול, עמ' 56).

7. כשנעצר הנאשם פעם נוספת הוריתי על שחרורו בתנאים עם ארכות רק בחלוף מספר דיונים, שבכולם לא עמד הנאשם בתנאי השחרור שנקבעו לו (בפרוטוקול, עמ' 65). לאחר מכן התייצב הנאשם למועד הנוסף שנקבע לשמיעת פרשת ההגנה ופרשה זו נשמעה כהלכתה. עם זאת, בשמיעת התיק נגרמו עיכובים ממושכים מאוד, כאמור רובם ככולם בגין היעדרויות הנאשם, כאשר פרשת ההגנה נשמעה כמעט חמש שנים לאחר מועד ביצוע העבירות.

ב. עיקר פרשת התביעה:

8. מטעם המאשימה העידו מר ישעיהו רייכנברג, גבאי בית הכנסת, והרב אשר גליס, רב בית הכנסת. כמו כן העידו ארבעה שוטרים, ובהם הסיירים שהוזעקו למקום, חוקר הזירה (מז"פ) וקצין החקירות של תחנת שרת.

(1) עיקר עדויות הגבאי והרב:

9. הגבאי מר רייכנברג סיפר בחקירתו הראשית על התרחשויות יום האירוע, הן בערב והן בבוקר שלמחרת. לדבריו, בסמוך לשעה תשע בערב הוא ערך סיור בבית הכנסת "לראות שהכול בסדר. אני רואה שמישהו זוחל מתחת לגדר קרוב לקיר איפה שהחלון ונכנס למבנה נטוש שמול בית

הכנסת... קראתי למשטרה, המשטרה באה. המשטרה לא נכנסה..."^[1] (בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 7 ואילך). למחרת, כשהגיע הגבאי בשעה שש בבוקר לערך לבית הכנסת, הוא מצא שהחלון פרוץ, כלומר פתוח, ואחר כך "התברר שהוא (הפורץ - ש.א.) עלה למעלה לחדר של הרב וגנב משם כסף".

10. הגבאי לא זכר בדיוק מה גנב ולאחר שרוענן זיכרוננו ציין כי דובר ב"200 שקל שטרות ו700 שקל מטבעות ותפילין" (בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 25). עוד תיאר הגבאי כי הפורץ "פרץ חור" בקיר חדרו של הרב, שדרכו נכנס לחדר (שם, שורה 31 ואילך). הגבאי הוסיף והסביר כי הקיר האמור "עשוי מעץ. הוא קדח שמה חור והוא השתחל דרכו".

11. בחקירה הנגדית אישר הגבאי כי מסר שדובר ב"בחור שחור" (בפרוטוקול, עמ' 31 שורה 18) והסביר כי הוא זחל מתחת לגדר, שאינה מגיעה ממש עד הקרקע. עוד אישר כי ראה שהבחור החזיק בשני בקבוקי פלסטיק והסביר כי "בבקבוקים האלה הוא היה דופק על החלון ואז הציר, מהדפיקות משתחרר[ר]". עם זאת אישר הגבאי כי הוא לא ראה את הפורץ פועל כך, אלא רק בדק זאת בדיעבד (שם, עמ' 32 שורה 2).

12. הגבאי סיפר עוד כי כשהגיע בבוקר, הגם שראה את החלון פתוח, לא הבחין בשום חסר או דבר חריג בבית הכנסת (בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 18 ואילך), ואף לא עלה בדעתו כי נפרץ חדרו של הרב, המצוי בקומה השנייה. ואולם, לאחר שהגיע הרב נתגלתה הפריצה לחדרו (שם, עמ' 33 שורה 7).

13. לשאלות ב"כ הנאשם אישר הגבאי כי לחדרו של הרב ניתן להיכנס משתי דלתות, אך הוסיף שהדלת הנוספת היא לעזרת הנשים, שאינה פעילה ומשמשת כמחסן, ולכן הדלת נעולה (בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 18 ואילך). עוד אישר הגבאי כי לגבי גניבת התפילין הסתמך בהודעתו על דברי הרב (שם, עמ' 34 שורה 9) והוסיף כי הכספים שנגנבו הם כספי תרומות מתפללים. הגבאי ציין כי בצהרי היום שלמחרת ראה את הפורץ יושב במבנה הנטוש - בו הוא נהג לישון - ועל כן קרא למשטרה, שעצרה אותו. הגבאי הסביר כי זיהה את הנאשם לפי "המראה שלו, נמוך קטן רזה אפריקאי" (שם, שורה 29), ואישר כי נכח בעת המעצר.

14. עוד אישר הגבאי כי בעבר היו לפחות שתי התפרצויות לבית הכנסת, הגם שלא זכר לומר האם הן אירעו לפני שהנאשם עבר לישון ולגור במבנה הנטוש, תוך שהדגיש כי אינו יודע מתי עבר הנאשם לשם (בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 14). נוכח העובדה שהגבאי נשאל בחקירה נגדית על הדרך בה זיהה את הנאשם (עובר למעצרו) כאדם שאותו ראה זוחל יום קודם לכן, הוא התבקש להבהיר בחקירה החוזרת כיצד זיהה, והשיב: "ראיתי אותו בלילה הקודם, וראיתי אותו ביום אותו בן אדם. אותו תיאור בדיוק" (שם, שורה 24). בהמשך אישר הגבאי כי זיהה את הנאשם על פי הפנים והחולצה והוסיף: "אותה חולצה שראיתי פעם ראשונה היתה בפעם השנייה" (שם, עמ' 36 שורה 18 ואילך).

15. אף הרב העיד כאמור בבית המשפט, כאשר בנוסף ב"כ הנאשם ביקש להגיש את ההודעה שנגבתה מהרב במשטרה (ביום 03.09.17, כחודש וחצי לאחר האירוע. סומנה נ/2). בהודעתו מסר הרב כי הגבאי סיפר לו, באותו הבוקר, שנכנסו לבית הכנסת אך הוא לא הבחין בחסר. עם זאת, כשהרב עלה לחדרו הוא הרגיש "שמשו שונה כי הסדר היה שונה" ובהמשך מצא, יחד עם הגבאי, כי נעלמה שקית הכסף (נ/2, עמ' 1 שורה 6 ואילך). הרב מסר כי אינו זוכר בדיוק כמה כסף היה בשקית, "אבל הכל רשום בעדות של הגבאי בזמן של המקרה". עוד הוסיף הרב כי "בהתחלה חשבנו שגם את

התפילין לקחו אבל כנראה שלא (שם, שורה 10 ואילך). בפני הרב הוצגה תמונתו של הנאשם והוא זיהה אותו כאדם ששהה במבנה הנטוש ונהג לשבת על הספסל והמעקה מחוץ לבית הכנסת. עוד מסר הרב כי היה פעם **"מישהו שחור"** שנכנס וישב בבית הכנסת, אבל רק בקומה הראשונה (נ/2, עמ' 2 שורה 3 ואילך), אך הוא אינו יכול לומר אם דובר בנאשם אם לאו.

16. בחקירתו הראשית בבית המשפט חזר הרב על גרסתו האמורה. לשאלת התובע הבהיר הרב כי הנאשם מעולם לא עלה לחדרו (בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 31) והוסיף כי לא ניתן להיכנס סתם כך לחדר זה, שכן מדובר בחדר נעול בקומה השנייה (שם, עמ' 38 שורה 2 ואילך). לפיכך לפרוץ **"לא היה לו ברירה, הוא טיפס על המעקה, מצד אחד, טיפס על מעקה נוסף, קפץ לפרוזדור שמשמש כמחסן, שם יש דלת נוספת שהיתה פתוחה"**.

17. בחקירה הנגדית שוב אישר הרב את הדברים, מבלי שהזכיר את החור שנפרץ בקיר חדרו (בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 13 ואילך). הרב נשאל על ידי הסניגור האם ראה **"את אותו אדם שחור חריג בקומה השנייה"**, השיב בשלילה והוסיף כי אם הנ"ל היה עולה לקומה השנייה הוא היה דולק אחריו, יחד עם הגבאי, שכן גברים לא מתפללים בקומה השנייה (שם, עמ' 41 שורה 24 ואילך). עם זאת אישר הרב כי אין מניעה פיזית מלעלות לקומה השנייה (שם, עמ' 42 שורה 4).

18. ב"כ הנאשם הרחיב בחקירת הרב באשר לסכומים המדויקים שנגנבו בפריצה, הגם שאמור כבר בעת גביית הודעתו (חודש וחצי לאחר האירוע) הפנה הרב לעדות שנגבתה מהגבאי בסמוך לאירוע. הרב ציין כי, להבנתו, הסכומים שנגנבו היו גדולים במידה ניכרת, אך בהגנותו הוסיף: **"אתה לא צריך לכתוב את זה. נתמקד במה שכתוב. אני לא מחפש ממנו שום דבר. שיהיה בן אדם זה הכי חשוב"** (בפרוטוקול, עמ' 40 שורה 19 ואילך).

(2) עיקר עדויות הסיירים:

19. רס"ל מרינה אוסיפוב היא סיירת, שהוזעקה לזירת בית הכנסת יחד עם סייר נוסף. בדו"ח הפעולה שערכה מצוין כי מועד פתיחת האירוע היה ביום 18.07.17 בשעה 12:10, ואת פרטי המקרה תיארה בדו"ח כלהלן:

טרם הגעתי למקום האירוע שותפי יצר קשר עם המודיע אשר מסר לו שישנו חשוד שאתמול פרץ לבית כנסת במקום והוא כרגע בתוך בניין ליד... פגשתי במודיע אשר הצביע לי על מבנה שנראה כמו עסק נטוש, לטענתו החשוד נמצא בפנים... הנ"ל (הנאשם - ש.א.) התבקש לצאת החוצה כשנשאל מה מעשיו במקום הנ"ל השיב שהוא דייר רחוב... יש לציין שהמודיע שהיה יחד איתנו במקום החל לצעוק ברגע שהחשוד יצא "זה הוא זה הוא אותה חולצה"... (ר' בדו"ח הפעולה 1/ת).

20. בחקירה הנגדית אישרה רס"ל אוסיפוב, לשאלת ב"כ הנאשם האם נכון שלא נתפס על הנאשם דבר הקושר אותו להתפרצות, כי ככתוב בדו"ח הפעולה אכן לא נתפס על הנאשם מאומה (בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 23 ואילך).

21. הסייר הנוסף שהגיע יחד עם רס"ל אוסיפוב, רס"ר ארז ברהום, העיד אף הוא בקשר לעניין וערך גם הוא דו"ח פעולה המתעד את פרטי האירוע (סומן ת/4). בדו"ח הפעולה תיאר רס"ר ברהום את שיחותיו עם הגבאי והרב, וכמו רס"ל אוסיפוב מסר כי מיד עם יציאת הנאשם מהמבנה הנטוש מסר

הגבאי "כי זה החשוד אותו זיהה ודיווח". זאת, לאחר שקודם לכן מסר הגבאי כי "זיהה את פניו" (של הנאשם - ש.א.) **בוודאות מאירוע ההתפרצות מאתמול** (שם). עוד ציין רס"ר ברהום, כי לאחר שהנאשם יצא מהמבנה הנטוש הוא נכנס למבנה והתרשם כי המבנה נטוש מזה זמן רב ומלא בזבל. בסריקה שערך במבנה לא נמצא דבר מהרכוש שנגנב בהתפרצות.

22. יש לציין כי רס"ר ברהום גם גבה - כחוקר, בהמשך הדברים וביום 31.08.17 - הודעה נוספת מהנאשם (סומנה ת/6. ההודעה הראשונה נגבתה מהנאשם ביום מעצרו). בתחילת ההודעה ציין הנאשם כי כבר נחקר על אירוע ההתפרצות ולאחר מכן הוסיף: **"אין לי מה לספר אני שומר על שתיקה"** (ת/6, שורה 11). בהמשך חזר הנאשם וטען כי הוא **"שומר על שתיקה"**, הגם שהכחיש כי ביצע את ההתפרצות.

23. החוקר הטיח בנאשם כי הוא נטל מבית הכנסת תפילין, והלה השיב: **"אני יודע איך נראים תפילין אני בחיים לא יקח משהו קדוש, אולי כסף, אני לא יקח תפילין"** (ת/6, שורה 25 ואילך) ובהמשך שוב חזר על הדברים: **"אני יודע מה זה תפילין, בחיים לא יקח תפילין אולי כסף לא תפילין"** (שם, שורה 30). כששאל החוקר את הנאשם האם לא אכפת לו מבית הכנסת, מקום אליו באים אנשים להתפלל, ציין הנאשם **"לא פגעתי שם בדברים"** ובהמשך הוסיף כי מצבו אינו טוב (שם, שורה 45 ואילך).

24. לשאלת החוקר האם הוא בא לבית הכנסת להתפלל השיב הנאשם כי בא **"לדבר עם אלוהים"**, הוסיף כי אינו זוכר מתי זה היה (ת/6, שורה 59 ואילך), אך שב והכחיש כי התפרץ לבית הכנסת; כל זאת תוך שחזר ואמר כי הוא **"שומר על שתיקה"**. בהמשך הטיח החוקר בנאשם כי הוא פרץ לבית כנסת וצריך להתבייש על כך, והנאשם השיב: **"אני את הדין שלי ייתן למעלה"** (שם, שורה 81). לבסוף הטיח החוקר בנאשם כי טביעות אצבע שלו נמצאו בבית הכנסת, לרבות תוך הפנייה לטופס גילוי ט"א, והנאשם אמר **"שומר על שתיקה"** ו"אין לי מה להגיד" (שם, שורה 99 ואילך).

25. בחקירה הנגדית בבית המשפט אישר רס"ר ברהום את האמור בדו"ח הפעולה שערך, לרבות העובדה שבסריקה שערך במבנה הנטוש לא נמצא רכוש כלשהו הקשור להתפרצות (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 17). ב"כ הנאשם שאל את רס"ר ברהום האם - נוכח העובדה שהגבאי אמר כי הוא יוכל לזהות את הפורץ - היה נכון יותר שהגבאי לא יהיה נוכח באיתור הנאשם ובמעצרו, והכל על מנת שבהמשך ניתן יהיה לאמת את הזיהוי במסדר זיהוי; והלה השיב: **"אפשר להגיד שכן, אבל מציאות השטח לא מאפשרת את זה"** (שם, עמ' 23 שורה 13).

26. אשר לנסיבות גביית ההודעה ת/6 מהנאשם הטיח הסניגור ברס"ר ברהום כי הוא הפעיל כלפי הנאשם מניפולציות רגשיות בכל הקשור לקדושת בית הכנסת והתפילין, וזה השיב: **"כן. מניפולציות חקירתיות הן דבר לגיטימי שמתבצע"** (בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 5). ב"כ הנאשם ביקש מרס"ר ברהום לאשר כי, בסופו של דבר, ההודעה שגבה מתארת גרסה של אדם הטוען כי נכנס לבית הכנסת כדי להתפלל. ואולם, רס"ר ברהום הסתייג מפרופוזיציה זו ואמר: **"לא מאשר. אני לא מבין את זה מהכתוב... אני לא יודע מה זה 'באתי לדבר עם אלוהים'"** (שם, עמ' 28 שורה 1 ואילך). להבדיל, רס"ר ברהום אישר לסניגור כי לאחר גביית ההודעה הוא שלח בקשה לקבלת חוות דעת ט"א, בהתאם לנוהל, על רקע גרסתו המכחישה של הנאשם (ר' הבקשה (שסומנה נ/1) וכן בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 9 ואילך).

(3) עיקר הראיות הפורנזיות:

27. חוקר הזירה אמיל אקוקה הגיע לבית הכנסת ביום 18.07.17 בשעה 17:50. החוקר ערך דו"ח מסכם של חקירת מז"פ בזירה (ת/2), הכולל תמונות, וכן ערך דו"ח תיעוד פיתוח של הט"א אותן איתר בזירה (ת/3). בדו"ח המסכם ניתן לראות את מיקום החלון שנפרץ, שנשאר פתוח לכיוון פנים בית הכנסת. מדובר בחלון בקומה הראשונה, שהיא כאמור קומת הקרקע, אך בחלון שנמצא בתוך חצר מגודרת של בית הכנסת (ר' תצלום 2, תצלום 4 ותצלום 5). כמו כן ניתן לראות את חדרו של הרב בקומה השנייה, ואת הפתח שנפרץ בקיר בסמוך לאזור מנעול דלת החדר (ר' בעיקר תצלום 11 ותצלום 12).

28. כפי שמצוין בעמ' 2 לדו"ח המסכם של חקירת מז"פ, בזירה נמצאו ט"א בשני מיקומים: **האחד** בקומה הראשונה - הט"א נמצאו על חלון בית הכנסת שנפרץ (דהיינו החלון שנמצא פתוח). הט"א נמצאו בצד החיצוני של החלון, אך כאשר החלון פתוח לכיוון פנים בית הכנסת. עוד צוין כי הט"א נמצאו בגובה של כ-1.7 מ' מעל פני הקרקע.

השני בקומה השנייה - הט"א נמצאו בצד החיצוני של קיר חדרו של הרב, בסמוך למקום שבו נפרץ החור בקיר.

29. על סמך הממצאים במקום הגיע חוקר הזירה למסקנה הבאה בדבר שיטת ביצוע העבירה:

כפי הנראה פתיחת חלון וכניסה דרכו אל בית הכנסת. עלייה לקומה העליונה אל עזרת הנשים הנמצאת במרפסת המערבית. טיפוס על מעקה המרפסת המערבית ומעבר למרפסת הצפונית. שבירת קיר בסמוך לדלת המשרד (חדרו של הרב - ש.א.). הפונה למרפסת הצפונית וכניסה דרך הפתח שנוצר כתוצאה מהשבירה (ר' בת/2, סעיף 4).

30. אשר לזהות הט"א, הן על פי האמור בדו"ח תיעוד פיתוח ט"א שערך חוקר הזירה (ת/3), והן על פי חוות הדעת שערכה מומחית להשוואת ט"א (ת/10), בשני המקומות נמצאו ט"א ו/או טביעות כף יד של הנאשם. יוטעם, כי קביעות זהות הט"א בחוות הדעת נערכו על סמך התאמה בשתי עשרה נקודות השוואה רצופות לפחות (לפירוט ר' בחוות הדעת ת/10, אשר הוגשה בהסכמה (בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 6)).

31. בחקירה הנגדית של חוקר הזירה הטיח הסניגור כי החור שנפרץ בקיר חדרו של הרב אינו נראה כחור שאדם יכול לעבור דרכו ולהיכנס לחדר, אך החוקר השיב: **"אני לא יכול להסכים עם זה"** (בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 33). עוד הבהיר החוקר כי מדובר בחדר שיש בו שתי דלתות (שם, עמ' 16 שורה 4 ואילך). החוקר אישר כי תצלום 2 אינו תצלום שהוא צילם, אלא שחוקר אחר צילם באירוע קודם מיום 04.05.17 (כפי שמצוין בדו"ח ת/2 עצמו). עם זאת, החוקר הבהיר שאין בכך כל בעיה משום שמדובר בתמונה חיצונית של בית הכנסת שבאה רק להבהיר לקורא הדו"ח מהי צורתו הכללית של המבנה (בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 27 ואילך).

32. ב"כ הנאשם ביקש מחוקר הזירה לאשר שאין בט"א, אשר נמצאה ליד החור שנפרץ בקיר חדרו של הרב, כדי ללמד שמי שהשאיר את הט"א הוא זה שפרץ את החור, אך החוקר השיב: **"המיקום של טביעת האצבע הוא בהתאם לשיטת הביצוע. אדם ששבר את הקיר התעסק באזור הזה"** (בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 32 ואילך).

(4) עיקר עדות קצין החקירות והודעת הנאשם הראשונה:

33. פקד אספאו אריאל אזלה, שהיה קצין החקירות בתחנת שרת, נחקר בחקירה נגדית על ידי ב"כ הנאשם בנוגע לטענות ההגנה על התנהלות לא תקינה ו/או מחדלי חקירה. ב"כ הנאשם הטיח בקצין כי התבטאותו במייל ששלח לקצין הזיהוי המרחבי - ובו דרש החשד הכנת חוות דעת מז"פ תוך טענה שבלעדי חוות הדעת "**החשוד משתחרר**" (ר' המייל נ/4) - אינה ראויה ואינה תקינה, בפרט כאשר באותו שלב הנאשם כבר שוחרר בתנאים ונותר במעצר רק משום שלא עמד בתנאי השחרור. ואולם, הקצין דחה את הביקורת וציין כי מדובר בחוות דעת מקצועית ועניינית, שתוכנה אינו מושפע מפנייתו, ואף הוסיף וטען כי אין פסול בפנייה להחשד קבלת חוות דעת כאשר חשוד מצוי במעצר (בפרוטוקול, עמ' 44 שורה 32 ואילך).
34. עוד הלין ב"כ הנאשם על כך שלפי פניית הקצין (במזכר נ/3), הודעת הרב נגבתה רק ביום 03.09.17, כאמור כחודש וחצי לאחר אירוע הפריצה. ואולם, הקצין ציין שנוכח חלוף הזמן אינו יכול לזכור מה קרה, ולא שלל בהקשר זה את האפשרות אותה העלה הסניגור, שלפיה לאחר שבחן את התיק ומצא שהרב לא נחקר נתן הוראה משלימה בעניין (בפרוטוקול, עמ' 45 שורה 12 ואילך).
35. לבסוף יש להתייחס להודעה הנוספת, הראשונה, שנגבתה מהנאשם סמוך לאחר מעצרו ביום 18.07.17 והוגשה בהסכמה (סומנה ת/8. ר' בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 4). בפתח ההודעה ציין הנאשם כי כרגע אינו עושה דבר ומתגורר ברחובות. כשנשאל היכן היה יום קודם לכן בשעות הערב - דהיינו במועד ההתפרצות המשווער - השיב הנאשם: "**אני רוצה לשמור על זכות השתיקה אין לי מושג על מה מדברים**" (ת/8, שורה 19). הנאשם נשאל היכן נעצר ואמר: "**שמה מולם**" (שם, שורה 21) וכשהוטח בו שפרץ בערב הקודם לבית הכנסת שוב ציין כי הוא מבקש לשמור על זכות השתיקה.
36. כאשר נשאל הנאשם פעם נוספת היכן היה בערב הקודם השיב: "**איפה אני יכול להיות ישן בזולה**" (ת/8, שורה 34) ובהמשך שוב ביקש לשמור על זכות השתיקה. הנאשם נשאל אילו בגדים לבש ביום הקודם והשיב "**אותו דבר נראה לי**" (שם, שורה 55), כאשר בהמשך הבהיר "**לא החלפתי בגדים, אותו דבר**". החוקר הטיח בנאשם כי העדים מסרו תיאור מדויק שלו, כולל הבגדים, ולכך השיב הנאשם: "**הם מכירים אותי שמה**" ובהמשך הוסיף: "**יש להם טעות בזיהוי**" (ת/8, שורה 66 ואילך). כאשר הוטח בנאשם כי גנב מבית הכנסת סך כולל של 900 ₪ וזוג תפילין, הוא שוב חזר ואמר: "**שומר על זכות השתיקה**" (שם, שורה 72).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

37. מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד, לאחר שהוסברו לו זכויותיו (בפרוטוקול, עמ' 66 שורה 11). עם זאת, ב"כ הנאשם גם הגיש מספר מוצגים, שלחלקם התייחסו כבר לעיל ולשאר עוד נתייחס בהמשך.
38. בחקירתו הראשית טען הנאשם כי הוא אמנם נכנס לבית הכנסת "**בתור בית כנסת**", אך לא התפרץ לתוכו וממילא לא גנב ממנו דבר (בפרוטוקול, עמ' 66 שורה 17). לשאלת הסניגור אמר הנאשם כי אינו זוכר היכן ישן או עבד לפני כחמש שנים (בקיץ 2017), אך בד בבד הוסיף וטען כי הקשר שלו לבית הכנסת הוא בכך ש"**הייתי יושב שם ולא פרצתי ולא גנבתי**" (בפרוטוקול, עמ' 66 שורה 23).

39. לשאלת הסניגור היכן נהג הנאשם לשבת בבית הכנסת טען הלה, לראשונה, "למטה ולמעלה" (בפרוטוקול, עמ' 67 שורה 2), ובהמשך הוסיף "חיפשתי תפילין". לשאלת הסניגור היכן חיפש את התפילין השיב הנאשם: "למעלה אבל לא נכנסתי לחלון או משהו כזה. לא נכנסתי דרך החלון, הדלת היתה פתוחה" (שם, שורה 6). לשאלה נוספת של הסניגור אודות המקומות בהם נגע בבית הכנסת, בפרט בקומה השנייה, הוסיף הנאשם ואמר: "לא זוכר, זה היה לפני הרבה זמן. אני לא שם לב איפה אני נוגע..." (שם, שורה 12).
40. ב"כ הנאשם שאל את הנאשם מדוע, במהלך חקירותיו במשטרה, בהתייחס לחלק מהשאלות ציין כי הוא מבקש לשמור על זכות השתיקה, או נמנע מלהשיב לשאלות, והנאשם אמר: "כי אני לא עושה דברים כאלה" (בפרוטוקול, עמ' 67 שורה 33), תוך שהוסיף והבהיר כי הוא "לא פורץ לבית כנסת ודברים כאלה" (שם, עמ' 68 שורה 2).
41. בחקירה הנגדית, לשאלת התובעת האם הוא מתפלל בבית הכנסת, השיב הנאשם: "אני נכנס לשם רק כדי להניח תפילין" (בפרוטוקול, עמ' 68 שורה 15), וציין כי דובר אולי בחמש פעמים "בצהרים, בבוקר, לא זוכר". לשאלה האם גברים מתפללים בבית הכנסת בקומה הראשונה השיב הנאשם, "כן נראה לי", אך בהמשך שוב טען "הלכתי והנחתי שם תפילין". ב"כ המאשימה שאלה אפוא את הנאשם, אם זו היתה מטרתו, מדוע לא פנה לנוכחים במקום וביקש תפילין, והנאשם השיב: "לא ראיתי שם אף אחד. לא יודע איפה הוא היה" (שם, שורה 31). הנאשם נשאל אם כך האם בית הכנסת היה סגור, והוסיף: "לא סגור, לא יודע איפה היו האנשים" (שם, שורה 33).
42. לשאלת ב"כ המאשימה אודות כך שבהודעתו השנייה אמר הנאשם כי לא ייקח משהו קדוש, אך אולי ייקח כסף (ר' בפסקה 23 דלעיל), השיב הנאשם "לא אמרתי דבר כזה" (בפרוטוקול, עמ' 69 שורה 12). לשאלה האם פגש ברב השיב הנאשם כי "ראה" אותו מספר פעמים, ולשאלה היכן מצא לטענתו את התפילין אמר הנאשם: "בקומה למטה" (שם, שורה 26).
43. ב"כ המאשימה שאלה את הנאשם מדוע לא פנה לרב וביקש ממנו תפילין, והלה השיב: "לא ראיתי אותו, אולי הוא היה בשירותים" (בפרוטוקול, עמ' 70 שורה 1). בהמשך ציין הנאשם "לא זוכר את הבית כנסת, אני כבר לא הולך לשם יותר" ולשאלת התובעת האם התפלל במקום לאחר שלא מצא תפילין השיב: "ישבתי שם בקומה למטה" (שם, שורה 13). לשאלת ב"כ המאשימה היכן הוא מתפלל כיום השיב הנאשם "איפה שאני רוצה" (שם, שורה 19), וחזר והכחיש כי גנב דבר מה.
44. לאחר תום עדות הנאשם ביקש ב"כ הנאשם להגיש, בהסכמה ומעבר למוצגי ההגנה שאליהם התייחסו כבר עד כאן, את שני המסמכים הבאים: דו"ח מסכם של חקירת מז"פ מיום 12.05.17 (סומן 5/), והודעה על פענוח ט"א (סומנה 6/נ). שני המסמכים מתייחסים לאירוע ההתפרצות לבית הכנסת בחודש אפריל 2017, כאשר ב"כ הנאשם התייחס לאירוע זה כלהלן: "בזירה נמצאה טביעת אצבע של הנאשם באותו החלון שנמצאה שלושה חודשים אחר כך" (באירוע דנא - ש.א.). התיק הזה (של ההתפרצות בחודש אפריל - ש.א.) נסגר (מחוסר ראיות) (בפרוטוקול, עמ' 71 שורה 2 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

45. לאחר ששמעתי את העדים שהעידו לפניי, כמפורט בהכרעת דין זו, וגם עיינתי במוצגים שהוגשו מטעם שני הצדדים וקראתי את סיכומי ב"כ הצדדים - שהוגשו בכתב - אני קובע כי אשמתו של הנאשם

הוכחה לפניי כראוי וכנדרש, במידת ההוכחה הנדרשת בהליך פלילי (למעט בהקשר של גניבת התפילין, אישום שלגבי ממילא חזרה ממנו המאשימה). יוטעם, כי מדובר בהכרעה המבוססת לא רק על ההתרשמות מן העדויות, לרבות עדות הנאשם, אלא גם על מכלול הראיות שהובאו לפניי, השתלבותן זו בזו, ושיקולי היגיון ושכל ישר.

46.

כידוע, הלכה פסוקה היא כי ניתן לבסס הרשעה בפלילים על ט"א אחת, כראיה יחידה, וזאת כאשר אין בראיות שבאו בפני בית המשפט הסבר תמים להימצאותה של הט"א במידה העשויה להקים ספק סביר באשמתו של הנאשם (ר', רק לשם דוגמא, ע"פ 3132/10 **שעלאן נ' מדינת ישראל** (21.03.2013) והאסמכתאות המאוזכרות שם). אלא שבפרשה דנא לא מדובר, כלל ועיקר, על ט"א אחת, אלא על מארג שלם של ראיות, בשלושה רבדים מצטברים כלהלן:

ראשית, לא מדובר בט"א אחת אלא בשתיים, בשני מקומות שונים שמיקומיהם מפלילים בהחלט: **האחד**, בקומה הראשונה על החלון שנפרץ (בכך שנפתח); **והשני** בקומה השנייה, בסמוך לחור שנפרץ בקיר חדרו של הרב. עסקין אפוא במקרה בו הט"א מלוות-למעשה את הפורץ במסלולו, מהכניסה לבית הכנסת בקומת הקרקע ועד לעליה לקומה השנייה, וספציפית לפריצת החור בקיר חדרו של הרב.

גם אם תאמר כי הט"א על החלון שייכת לאירוע ההתפרצות מחודש אפריל 2017, הרי הט"א בקומה השנייה היא מפלילה על פניה, שכן מדובר במיקום התואם לשיטת הביצוע של ההתפרצות, כפי שהעיד חוקר הזירה (ר' בפסקה 32 דלעיל); והכל כאשר מדובר בקומה השנייה של בית הכנסת, בה על פני הדברים אין לנאשם מה לחפש.

אגב, כך יש להעיר, כי גם לט"א על החלון שנפרץ בקומה הראשונה יש משקל ראיתי, שכן הגם שמדובר בט"א על הצד החיצוני של החלון, מדובר בחלון הפונה לגינה מגודרת, כך שלא ניתן לייחס הטביעה לנגיעה תמימה, למשל אגב מעבר ברחוב. בנוסף, טיעון ההגנה המבקש לייחס ט"א זו להתפרצות מחודש אפריל אף הוא אינו פשוט כלל ועיקר, שכן כזכור באותו אירוע נעשו פעולות לגילוי ופיתוח ט"א בחלון המדובר. לכן, ההנחה שלאחר הליך גילוי ופיתוח זה נותרו בדרך כלשהי ט"א נוספות על אותו החלון היא על פניה דחוקה.

שנית, עדויות הגבאי והרב - ובמיוחד עדות הגבאי - מפלילות באופן ישיר את הנאשם. כזכור, הגבאי העיד כי ראה בערב ההתפרצות את הנאשם זוחל מתחת לגדר הגינה, וכי זיהה אותו למחרת על פי מראהו הכללי וחולצתו; ואין כל טעם מבורר שלא לקבל את גרסתו. גם אם אקבל את ביקורת הסניגור על כך שהזיהוי לא נעשה בדרך של מסדר זיהוי אלא של נוכחות הגבאי במעצר הנאשם - ביקורת שמשקלה מצומצם נוכח העובדה שהגבאי זיהה את הנאשם **עובר** להזעקת המשטרה - הרי המסקנה המתבקשת מכך היא כי לא ניתן היה להסתמך על זיהוי זה כראיה יחידה להרשעה בפלילים (בפרט כאשר הגבאי לא טען כי ראה את ההתפרצות עצמה). ואולם, במארג הראיתי שלפניי, עדות הגבאי מצטרפת ליתר הראיות ותומכת במסקנה המרשיעה.

שלישית, התבטאויותיו של הנאשם במהלך חקירותיו במשטרה, ובמיוחד עתירותיו לשמירה על זכות השתיקה והימנעות מלהשיב לשאלות דווקא בנקודות קריטיות, הן בעלות משמעות ראייתית לחובתו. אכן, כטענת הסניגור, עסקין בנאשם שהוא דר רחוב ומחוסר השכלה, אשר על פני הדברים גם שפתו ודרך התבטאותו הם דלים. עם זאת, בחקירות דנא נשאל הנאשם שאלות פשוטות, אודות התפרצות למבנה בית כנסת ישן שאין בו הגנות ממשיות כלשהן, ותשובותיו של הנאשם אינן מלמדות כלל ועיקר כי

לא הבין את השאלות שנשאל או את הקשרן. בהקשר זה מאלפת במיוחד היא התעקשות הנאשם על כך שלא גנב תפילין (להבדיל מכסף), אשר משתלבת היטב עם העובדה המוסכמת (כיום) כי אין ראייה לגניבת תפילין במהלך האירוע.

47. הסניגור המלומד מתח בסיכומיו ביקורת חריפה על האופן בו נחקר הנאשם במשטרה, במיוחד בחקירתו השנייה, ומתוך ביקורת זו ביקש להימנע מליתן משקל לשתיקותיו של הנאשם בחקירותיו (ר' בעיקר בסעיף 42 לסיכומי ההגנה), וכן להימנע מלהתייחס לעדות הנאשם בבית המשפט כאל עדות כבושה (ר' בעיקר בסעיף 63 לסיכומי ההגנה). לשיטת הסניגור, חקירת הנאשם במשטרה נערכה באופן אגרסיבי ומניפולטיבי, תוך שימוש במניפולציות רגשיות (כאשר כזכור רס"ר ברהום אישר כי השתמש במניפולציות). דא עקא, שמניפולציות אלה לא "עבדו" על הנאשם, שלאורך כל הדרך הכחיש את ביצוע ההתפרצות, ומעבר לכך קשה למצוא מהו הקשר הסיבתי (הנטען) בין לבין המקומות שבהם החליט הנאשם לשתוק, כאמור דווקא בנקודות מפלילות.

48. בנוסף, אין בטענות האמורות כדי להצדיק או להסביר את כבישת גרסתו של הנאשם, כאשר על פני הדברים ניתנו לנאשם, במהלך חקירותיו, כל ההזדמנויות להתבטא. כך, למשל, לא היתה כל מניעה שהנאשם יספר כי אמנם עלה לקומה השנייה שבבית הכנסת, בין על מנת לחפש תפילין ובין לכל מטרה אחרת. יש להדגיש כי גרסתו המהותית של הנאשם בעדותו בבית המשפט - שבשל היעדרויות הנאשם מהדיונים והתליית ההליכים פעמיים נשמעה כאמור רק לאחרונה, כמעט חמש שנים לאחר האירוע - אודות כך שנהג לשהות בבית הכנסת לצורכי תפילות וגם עלה לקומה השנייה כדי לחפש תפילין, היא גרסה כבושה מתחילתה ועד סופה; ועל כן משקלה בהתאם.

49. מעבר לכך שמדובר בגרסה כבושה, מדובר-למעשה גם בגרסה תמוהה. הגבאי והרב העידו כאמור כי למתפללים (הגברים) אין כל סיבה לעלות לקומה השנייה, והנאשם לא נתן הסבר ממשי לטענתו (כיום) כי אמנם היה צריך לעשות כך על מנת לחפש תפילין. כזכור, כשנשאל הנאשם מדוע, אם חפץ בתפילין, לא פשוט פנה בבקשה לקבלתם, הוא השיב כי לא ראה איש בבית הכנסת תוך שהוסיף כי לא התפרץ שכן הדלת היתה פתוחה. גרסת הנאשם היא, אם כן, שבית הכנסת היה ריק מנוכחים אך פתוח, ובנסיבות תמוהות אלה הוא נכנס למקום.

50. יתר על כן, וזוהי אולי הנקודה העיקרית כאן. גרסתו הכבושה של הנאשם נדרשת למקורות יוצאת דופן ואף מפתיעה: טענת הנאשם היא כי הוא עלה לקומה השנייה, ואגב כך נגע באקראי בקירות - והנה, הנגיעה האקראית האמורה היתה דווקא בסמוך למקום בו הפורץ פרץ לאחר מכן חור בקיר חדרו של הרב. כידוע, ספק סביר צריך להיות כזה האחוז בראיות המקרה המדובר, ולא בגדרי השערה תיאורטית אודות צירופי מקרים יוצאי דופן; וממילא בגרסה זו של הנאשם - גם לו היה ניתן לקבלה חרף כבישתה - אין כדי לעורר ספק כאמור.

51. אשר לסכומי הכספים שנגנבו, הגבאי העיד לגביהם ואף הרב הפנה בעניין זה לדברי הגבאי. אכן, כפי שהעיר הסניגור, ראוי היה לגבות את גרסת הרב בהקדם, ובוודאי שלא לאחר חלוף חודש וחצי כאשר כבר לא זכר בוודאות את פרטי הדברים. ואולם, בענייני הסכומים יש להתייחס לעדות שניתנה בסמוך לאירוע - דהיינו עדות הגבאי - ולכן לדברים כאלה או אחרים שנאמרו לאחר מכן, במיוחד בבית המשפט שנים לאחר האירוע, אין כדי לשנות בעניין זה.

52. נותר אפוא לדון בשאלת הוכחת היסוד הנפשי, הנדרש בעבירת ההתפרצות לפי הוראות סעיף

406(ב) לחוק העונשין, אשר כולל מטרה של "כוונה לבצע פשע או גניבה". בהינתן הכחשת הנאשם, ברי כי שאלת היסוד הנפשי יכולה להילמד אך מהמעשים שהוכחו בבית המשפט, ועל כן התשובה לגביה עשויה להיות מורכבת. ואולם, במקרה דנא עסקינן בהתפרצות בעלת מספר שלבים, המשתלבים זה בזה ומלמדים באופן מובהק על קיומה של מטרת-גניבה. הנאשם-הפורץ פתח חלון בקומת הקרקע, היא הקומה הראשונה של בית הכנסת. לאחר מכן הוא עלה לקומה השנייה, פרץ חור בקיר חדרו של הרב וגנב מתוכו כספים. אכן, ברי כי בעת ההתפרצות (הנוספת) לחדרו של הרב לא יכול היה הפורץ לדעת, כל שכן בוודאות, כי במקום הנפרץ ימצאו כספים (או חפצי ערך אחרים). ואולם דרך ביצוע ההתפרצות - על כל שלביה כאמור לעיל - מלמדים בבירור על מטרתו הפלילית של העושה.

53. מכאן שהוכח לפניי, כראוי ובמידה ההוכחה הנדרשת בפלילים, כי הנאשם התפרץ למבנה בית הכנסת, עלה לקומה השנייה ופרץ חור בקיר חדרו של הרב (ובכך ביצע עבירה נוספת של היזק לרכוש במזיד) ולאחר מכן גנב מהחדר כספים, כאמור בעובדות כתב האישום (ובכך ביצע עבירה נוספת של גניבה).

ה. סוף דבר:

54. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירות שבהן הואשם בכתב האישום, כאמור בפסקה 1 דלעיל.

ניתנה היום, י"ב אלול תשפ"ב, 08 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים.

[1] כל ההדגשות המופיעות בציטוטים שבהכרעת דין זו אינן מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך הציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה. תיקונים לכתיב מלא תקני אינם מצוינים.